

N:o 12.

Ank. till Riksd. kansli den 14 mars 1902, kl. 1 e. m.

*Andra Kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande n:o 12, angående
ifrågasatt ändring af § 51 folkskolestadgan.*

Uti en inom Andra Kammaren väckt och till dess första tillfälliga utskott hänskjuten motion, n:o 11, har herr *R. Elklundh* i Lund hemställt, »att Riksdagen beslutar afåta underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan, det täcktes Kongl. Maj:t så förtydliga eller så förändra § 51 i gällande folkskolestadga, att husbonde, som har i sin tjänst minderårig skolpliktig tjänare, varder dennes målsman i afseende på skyldigheten att sörja för denne minderåriges skolundervisning». Nämnda § lyder: »I händelse föräldrar eller målsmän skulle tredskas att efterkomma de föreskrifter, hvilka i afseende på barnens skolgångsskyldighet blifvit meddelade, eller visa sig så försumliga, att de ej tillhålla barnen att besöka skolan, skola de tredskande eller försumliga, efter anmälan af skolrådet, undergå varning af vederbörande församlings pastor och, då ej sådan haft åsyftad verkan, af kyrkorådet. Om dessa varningar blifvit fruktlösa, må barnen kunna genom skolrådets försorg från föräldrarne eller målsmännen skiljas och till vårdande åt andra personer öfverlemnas samt kostnaden för barnens underhåll hos föräldrarne eller målsmännen i laga ordning utmätas». I motiveringen för sin hemställan utgår motionären från det antagandet, att dessa bestämmelser skulle kunna blifva utan åsyftad verkan i det fall, att skolpliktiga barn med sina föräldrars medgifvande antaga lagstadgad

tjenst och att vid sådant förhållande dylika barns husbönder skulle stå utom räckvidden för ifrågavarande bestämmelsers tillämplighet, »enär», säger motionären, »begreppet målsmän i § 51 till äfventyrs icke i sig inrymmer husbonde, som har minderårig skolpliktig i sin tjänst». Dessa båda begrepp »målsman» och »husbonde» sammanställer motionären med hvarandra och håller före, att, om de också icke, juridiskt taget, kunna sägas täcka hvarandra, de likväl i detta fall böra anses hafva samma innebörd och följaktligen ålägga enahanda förpligtelser. Efter att hafva påpekat, hurusom, enligt § 50 i folkskolestadgan och lagen angående minderårigas användande i arbete, det tillkommer arbetsgifvare att tillse, att minderåriga, som han använder i sin tjänst, erhålla undervisning enligt derom gifna föreskrifter, framhåller motionären, under åberopande för öfrigt af det förhållande, att enligt fattigvårdsförordningen husbondevælde och målsmanskap sammanfalla med hvarandra, såsom något helt naturligt, att husbonde, i och med det att han tager i sin tjänst minderårig skolpliktig, får på sig öfverförd föräldrars målsmanskap i fråga om en sådan minderårigs skolgång. Men så naturligt detta än förefaller vara, har dock en motsatt åsigt gjort sig gällande, och såsom bevis härpå anföres i motionen, »att då skolråd och kyrkoråd samt pastor förmenat, att husbonde i fall, som åsyftas, vore målsman och husbonden tilldelats sådan varning, som § 51 i folkskolestadgan omförmäler, husbonden hos vederbörande domkapitel anført klagan öfver varningen med begäran, att denna skulle återgå, och domkapitlet dömt, att § 51 icke har tillämplighet på husbonden, samt i följd deraf till all kraft och verkan upphäft varningen». I sammanhang härmed söker motionären genom belysande exempel visa, huru genom en dylik tolkning af begreppet »målsman» folkskolestadgans bestämmelser om barns skolpligtighet och föräldrars och målsmäns ansvar i fråga härom kunna helt och hållet eluderas.

Såsom synes af förevarande framställning, hyser motionären den uppfattningen, att i det fall, som här afses, begreppen »husbonde» och »målsman» böra vara liktydiga och innebära enahanda åligganden. Och i likhet med honom finner utskottet det vara rimligt och naturligt, att, om en person har minderårigt skolpligtigt barn anställt hos sig i lagstadgad tjänst, hans husbonderätt öfver sådant barn äfven bör medföra liknande skyldighet, som i här afsedda hänseende åligger »målsman», nemligen att ansvara för, att

barnet erhåller undervisning i enlighet med folkskolestadgans föreskrifter. Men betraktar man närmare gällande stadganden, som kunna hafva afseende på här berörda fall, torde de, åtminstone efter ordalydelsen taget, icke gifva fullt stöd åt denna mening. I folkskolestadgans § 51, hvars förtydligande eller förändring i angifvet syfte nu begäres, talas blott om föräldrar eller målsmän, men icke om husbönder, hvadan man der icke finner en sådan jemställning mellan husbonde och målsman, som berättigar till en dylik uppfattning. I § 50 af samma stadga talas det åter om husbonde och arbetsgifvare, och der ålägges dels husbonde att tillse, »att hans tjenstehjons eller underhafvandes barn ordentligt besöka någon af distriktets skolor eller eljest erhålla undervisning i enlighet med denna stadgas föreskrifter», dels ock arbetsgifvare, »som begagnar barns biträde vid sin handtering, att jemlikt de föreskrifter, som derom äro eller varda gifna, så ordna deras arbete, att nödig tid förunnas dem att erhålla stadgad undervisning.» Af detta stadgande torde man helt osökt få fram den meningen, att husbonde, då han har att tillse, att hans tjenstehjons eller underhafvandes barn ordentligt besöka skolan, äfven bör vara underkastad samma förpligtelse i fråga om minderårigt skolpliktigt barn, som hos honom erhållit lagstadgad tjenst, och detta i synnerhet, som husbonde väl ock i viss mån torde kunna betraktas som arbetsgifvare. En sådan tolkning synes hafva stöd i de bestämmelser om barns anställning i lagstadgad tjenst, som innehållas i legostadgans § 20, der det heter: »Emottager någon barn af fattiga föräldrar till uppfostran, födande och klädande emot vissa års tjenst, upprätte aftal derom skriftligen i vittnens närvaro, och inträde den, som barn sålunda emottager, i föräldrars rätt.»

Men vare sig nu husbonde, hos hvilken minderårig skolpliktig antagit lagstadgad tjenst, är att betrakta såsom målsman eller icke i afseende på skyldigheten att sörja för denne minderåriges skolundervisning, anser emellertid utskottet, att de nuvarande bestämmelserna i gällande folkskolestadga angående föräldrars och målsmäns, ja, äfven husbönders åligganden i detta afseende kunna vara fullt tillräckliga och effektiva, under förutsättning, att vederbörande myndigheter tillse, att de efterlefvas, och särskildt att de blifva tillämpade på de skolpliktiga barnen under det stadium af deras skolålder, då de ännu icke hunnit den kroppsliga utbildning, att de kunna erhålla lagstadgad tjenst.

Slutligen får utskottet framhålla, att motionären med sin hemställan om förtydligande eller förändring af gällande bestämmelser i syfte att hus-

bonde, som har i sin tjänst minderårigt skolpliktigt barn, skall vara detta barns målsman i fråga om skyldighet att sörja för dess skolundervisning, icke synes hafva träffat rätta målet, enär enligt utskottets förmenande förtydligandet eller förändringen, om sådant kan anses vara af nöden, icke bör afse § 51, utan § 50 i gällande folkskolestadga.

På grund af hvad sålunda anförts, hemställer utskottet,

att förevarande motion icke må till någon Andra Kammarens åtgärd föranleda.

Stockholm den 14 mars 1902.

På utskottets vägnar:

CARL H. BJÖRCK.

Herr *Hammarlund* har begärt få antecknadt, att han på grund af sjukdom icke deltagit i detta ärendes behandling.

Herr *Schenström* har likaledes anhållit få antecknadt, att han på grund af åtnjuten ledighet från riksdagsgöromålen icke deltagit i denna motions behandling inom utskottet.